

ביתנו הומה מתינוקות שבועות 2010

עלון שדות-ים

עלון מס' 1722 21 מאי 2010 ח' בסיוון תש"ע

טל. 052-8795235

alon@sdot-yam.org.il

הדפסה: יפעת פנחס

עריכה ועיצוב: רחלי בובר

דבר העורכת מאת: רחלי בובר

בפגישתי הראשונה עם שרה בן-חורין על עריכת העלון סוכם שבמידה ותהיה סיטואציה של אבלות "יש מספיק אנשים בשדות-ים שיודעים איך לערוך את החומר" ושזה יהיה חלק נפרד מהעלון כי אני, כך הצהרתי "לא יודעת איך עושים את זה".

"משיגורתי בא לי" - אירוע מחולל קרה לפני שבוע, אז הלך לעולמו ובאופן מפתיע איש משפחתי היקר – שמשון בובר ז"ל.

גם את בשורת איוב הבאה לא יכולתי לצפות - בערב החג, בטקס הביכורים ציון אזולאי החזיק את בתו מאיה (שמופיעה בשער העלון) והציגה בגאווה על הבמה יחד עם שאר האבות. אני מניחה שמאיה ייצגה התחלה חדשה בחייו – בית בשדות-ים לו, למיטל, לרוני וכעת גם למאיה. יום למחרת, בחג השבועות- חש ברע, עמד לנסוע לבית-החולים ובדרכו לרכבו לא עמד לו ליבו והוא נפטר באופן פתאומי. בית שדות-ים מחזק ומחבק את המשפחה כולה. יהי זכרו ברוך. את ציון ז"ל בחרה המשפחה לקבור בזיכרון יעקב בעשר בלילה.

"עוד זה מדבר וזה בא"- בעוד הקהל מחכה לטקס הקבורה, הגיעה בשורת איוב שלישית – מזל בן-חורין אמם של: שי, עמוס ויורם, מוותיקות שדות-ים נפטרה בביתה"ח. יהי זכרה ברוך. איך אגדיר זאת? אולי כמו שאמרה לי חברה: "מלאך המוות החליט להסתובב פה". ואשר לשמשון ז"ל, שמשון לא שידר לסביבתו שהוא חולה ונלקח מאיתנו בשיא עשייתו כך שהותיר אחריו הרבה תוכניות, מזכרות ולוחות זמנים קבועים מראש.

אני ומשפחתי נתגעגע אליו ובעיקר לנוכחותו שמילאה תמיד את כל חלל החדר, נתגעגע אל טוב ליבו כמו אל הרעמת קולו, שירתו ונגינתו במפוחית, אל תכונתו לאהוב אדם באשר הוא אדם, אל רוח העשייה שלו ויצירת הליכוד החברתי בכל מקום בו הוא נכח ועל כך יעידו המשתתפים הרבים בהלווייתו. יהי זכרו ברוך.

ההספדים רבים וכך גם המכתבים ולכן בקרוב תצא חוברת זיכרון נפרדת מהעלון לזכרו. אני אנצל את הבמה להודות לאנשים הנפלאים (והם רבים) שעזרו לנו בשעתנו הקשה: בהכנת עוגות, תבשילים, הגשה, אירוח, ניקיון, פריסה, חיסול ועידוד מצב הרוח. תודה גם על הביקורים המנחמים, המכתבים החדשים והישנים, המברקים והתמונות שריגשו אותנו מאוד. תודה לכל חברי שדות-ים על החיבוק החם והאוהב שנתתם לנו. הענקתם לנו הרבה כוח להמשיך הלאה. בעלון זה, היה לי ברור שהבחירה בידיי והחלטתי לשלב אבל ושמחה יחד ממש כמו החיים עצמם. באופן סמלי דווקא עוללינו חסרי הישע הם אלה שנותנים את הכוח לזקוף קומה ולהמשיך הלאה ולכן הם הפעם הראשונים בשער העלון.

קריאה מהנה! רחלי

ואני לא יכולה לסכם בלי לומר כמה מילות פרידה ...

שמשון איש יקר,

איש דברים ומעש, איש חינוך, מלא ערכיות, ימאי וספורטאי בגוף ובנשמה.
 איש גדול-תרתי משמע.
 בתקופה האחרונה זכיתי לעבוד לצידך וללמוד הרבה, היית מלא עוצמה ועם
 זאת מלא ברגישות. למדתי את התקפי הזעם שלך כשלא נעשו הדברים על
 פי רצונך, הופתעתי מהרגישות שלך לדברים הקטנים ביותר אך החשובים לך
 כ"כ וכמה יקר לך המקום הזה והעשייה בו.
 זכיתי לחיבוקים החזקים שלך בטוב וברע.
"כמו בלון שהוציאו ממנו את האוויר" כך אמרת לי לאחר הסופשבוע החגיגי
 שטרחת בו והיה לך חשוב כ"כ.
 ועוד אמרת אחרי כל העשייה הזאת- **"התפאורה היפה ביותר תהיה הקהל"**
 כך היה - זכית, ההיענות הייתה מפתיעה לטובה.
 אני רוצה להאמין שנתמלאת גאווה מהיש מהקיים.
 הידיעה הפתיעה אותי כמו את כולם.
 הרי רק התחלנו- ויש עוד הרבה לפנינו...
 וכמו צוואתך לי- אמשיך בדרכך ככל יכולתי.
 ואתה... תחסר לי מאוד.

אורית.

למשפחת בובר ולבית קיבוץ שדות ים

אתכם באבלכם על מותו של

שמשון בובר ז"ל

איש קיבוץ וערכים, אוהב-ים,
מראשי ה"פועל", ממייסדי ענף השיט בישראל

זאב (ולוולה) שור
מזכיר התנועה הקיבוצית

ליעל בובר ולמשפחה
אתכם באבלכם הכבד עם
פטירתו הפתאומית של
אביך

שמשון בובר ז"ל
איש רב פעלים וידיד נאמן.

בית גבעת חביבה.

ליעל, שי, גלית ורובי
לבית שדות ים

המומים וכואבים את פטירתו של
חברנו

שמשון בובר ז"ל

האיש שידע להצית להבות ולבבות
האיש שלחם על ערכים
איש נאמן לדרך ולאדם

בשם החברים במחוז הקיבוצים
במפלגת העבודה

סגנית השר ח"כ אורית נוקד
זאב (ולוולה) שור – מזכיר התנועה
חנית מרשק – מזכירת המחוז

בית שדות ים מרכין
ראש ומודיע בצער
על לכתו במפתיע של

חברנו

שמשון בובר ז"ל
איש ים, אוהב אדם והולך
בראש המחנה.

**משתתפים בצער
המשפחה**

בית שדות ים

נשיא המדינה

ירושלים, ד' בסיון תשי"ע
17 במאי 2010

לכבוד
משפחת בוכר
קיבוץ שדות ים

משפחה יקרה,

קבלו מאנחנו על הליכתו מאתנו של שמשון ז"ל.

שמשון היה איש תנועה נאמן לערכים, שראה בכל תפקידיו הציבוריים שליחות ולא קריירה.

את כל חייו הקדיש למען הכלכל וכבר בנערותו סייע בהורדת מעפילים לחוף מבטחים.

את מרבית שנותיו הקדיש שמשון לאהבתו הגדולה, חים, והעמיד דורות של שייטים מצטיינים, והבולט שביניהם גל פרידמן, שחבא מדליית זהב אולימפית ראשונה ויחידה לישראל.

המרכז הימי בשדות ים הוא האנדרטה האמיתית לפעילותו הברוכה.

יחי זכרו ברוך.

שמעון פרס

הספד לשמשון בובר ז"ל – מלכיאל בן-צבי

גלית, יעל, שי ורחלי, רובי, נכדות, איזי וחווה בני משפחה, חברי שדות-ים וכל מוקירי זכרו של שמשון בובר זכרו לברכה, שבאו לחלוק לו את הכבוד האחרון. קוהלת בספרו שואל: "מי יודע רוח בני האדם, העולה היא למעלה?" ועל זה אני משיב: "רוח בן האדם תעלה למעלה, ככל שנזכור אותה יותר, ואת זכרו של שמשון עוד ננצור ימים רבים". שמשון הלך לעולמו בגיל 78 – תוך תקופת מחלה, אבל עד יומו האחרון - "לא כהתה עינו ולא נס לחו". שמשון נפטר בשנה העשירית של המאה ה-21, אבל רוב ימיו עברו במאה ה-20, שהייתה מאה מיוחדת: עם שתי מלחמות עולם ושואת יהודי אירופה, ומצד שני בארץ: מימוש הציונות ובתוכה הציונות העובדת, עם כ- שש עליות לארץ, שנות מאורעות ומלחמות עם הערבים, הקמת ההגנה, הפלמ"ח, הקמת מדינת ישראל ומלחמות על שלומה וקיומה. שמשון חי את שנותיו – תוך הגשמה אידיאליסטית ומעשית לאור כל המאורעות האלה. וכאן אני מבקש להוסיף שאת רוב דברי ההספד – שאבתי מהספר שהוציא שמשון לאור בשם: "אל מול רוח איתן" וחלק מספר "השורשים" שכתבה גלית. שמשון נולד בשנת 1932 בזלפלד, עיירה קטנה בגרמניה, בן יחיד להוריו הרטה וקורט בובר. לאחר השתלטות הנאצים בגרמניה, ושמשון אז בן שלוש, עלה עם אימו ארצה, ובהמשך הצטרף אליהם אביו. לימים נפרדו ההורים והוא נשאר לחיות עם אביו. בגרמניה נשארו משפחות שלהם, וחלק מהם נספו בשואה. בעיות הקיום של ההורים היו קשות, והם נדדו בארץ ממקום למקום. כבן 11 עבר שמשון לגור עם אביו בנהריה. שמשון הגדיר את שנותיו בנהריה, שהיו השנים היפות ועם החוויות החזקות ביותר של הקשר לים ולימאות, ובהמשך חייו חי אותם בלב ונפש. שמשון בספרו מזכיר את העלאת המעפילים של האוניה חנה סנש, והוא עם נערי נהריה היו בין המעבירים אותם לחוף בים הסוער. נוסף לכך- הנערים בכלי השייט שהיו להם, וכן עוד ספינות, וביניהם "עליזה" ונאמן" של שדות-ים, שעזרו בהעברת צורכי מזון ונשק מחיפה דרך הים לנהריה ועוד. בקיץ 1945 – התגייס לחיל הים. בשנת 1955 - במסיבות של הדרכת קורסים ימיים בשדות-ים – נעתר לבקשת חברים משדות-ים: יהודה רותם ואריה קסל להדריך את ילדי שדות-ים בימאות. מזה התפתחה החברותה, ושמשון - שהיה מורה לחינוך גופני ולימאות - עבר

לחיות בשדות-ים ולעסוק בזה. לכבוד שנת ה-70 של שדות-ים בקיסריה, סיפר שמשון לטובת הספר "בין שדות-ים ב'" את סיפורו האישי על חלקו, ואני מוסיף הראשוני, בהפעלת הימאות בשדות-ים בראשיתה ועל תהליך התפתחותה בשייט הבינלאומי – עם מקום מאוד מכובד. שמשון - שכאמור היה מורה מחנך לימאות ולחינוך גופני. השכיל לחנך ולפתח דורות של ימאים עם ערכים מקצועיים וחברתיים מעולים, ואני מצטט את דברי תלמידיו: **"הלכנו אחרי שמשון באש ובמים. בכריזמה שלו הוא סחף את כולנו, וגם את אלה שהיה להם קשה בים. שלוש נקודות עיקריות הובילו את שמשון כמחנך: עקביות, דרישה חינוכית, גיבוי ותמיכה לחניכים. כאשר באישון לילה הופיעה סערה לא צפויה, והיה הכרח להעלות לחוף את הסירות שנשארו בים, היה בא להעיר אותנו, וכולם קמו וירדו לים להציל את הסירות עם הרבה מאמץ ותושייה"**. מספר זה - שהיה לימים טייס מצטיין ומפקד בחיל האוויר ומוסיף: **"משדות-ים יצאו מספר רב של טייסים ללא שום פרופורציה לגודל היישוב. אני חושב שזה קשור לחוסן שהבאתי איתי מהחינוך שקיבלתי"**. עד כאן דברי התלמידים. תחום נוסף בחייו של שמשון - הייתה הפעילות במדינות אפריקה המרכזית וזאת בהשפעת גולדה מאיר, שרת החוץ של ישראל. שמשון עם יכולתו הספורטיבית, המקצועית והארגונית – נסע שמונה פעמים לאפריקה, ובאחת הפעמים שיתף בזה גם את אשתו - אראלה ז"ל – לטובת שמה וערכה של מדינת ישראל. נושאים נוספים שמשון פיתח היו: שותף לחיים רובין ז"ל בהקמת המרכז הימי ובהמשך בניהולו, כדור-סל לנשים, מורה מחנך בכיתות בי"ס, יזם את הפלגת סירות המפרש של כיתות י"א לקפריסין וכיתות י"ב הפלגה בספינה ליוון, מזכיר פנים, עצרות חנה סנש, צעדות חג העלייה, פעילות פוליטית במסגרת מפלגת העבודה, ולא מנית את הכל, והכל בגדול. בפעילות מחוץ לקיבוץ: שימש רכז ענף הים ב"הפועל", מרכז ענף הספורט, יו"ר התאחדות הספורט בישראל ועוד. גם את תקופתו האחרונה, כשהיה צריך לקבל דיאליזה, וכן עבר ניתוח לב-פתוח שממנו החלים, ידע שמשון ליצור קשר חם עם סביבתו הרפואי ועם הצוות שטיפל בו ולדוגמא: הביא אותם ליום-כיף בשדות-ים. שמשון סגר את חייו באחת – במכת דום לב בליל יום ראשון, ואנחנו – המומים ועצובים מאוד. יהי זכרו ברוך ושמור בליבנו.

אבא יקר שלנו – הספידה בשם המשפחה יעל בובר

ביום שישי היינו אמורים לחגוג לך יום הולדת 78 ובמקום זה אנו פה! מכל קצוות המדינה ומדינתך השנייה קפריסין, הגיעו אנשים ללוות אותך, וזה ממש נראה לי לא אמיתי; הלם! 65 שנה חייך סבבו סביב הים והפעילות הימית... וצבעת את הים בכחול. כן, אתה היית השופר לבועה שפויה שרקומה בתולדות המדינה. מכל מישור החוף שראית בצעירותך מהים, בחרת לתקוע עוגן בחוף שדות ים שכל כך אהבת, והתאהבת. הקמת אימפריה, סניף שפועל 55 שנים בגאות יחידה ומסורת, ערכים, הישגים ובעיקר אמונה בדרך. בזכותך קמו דורות רבים של ימאים, שייטים, ספורטאים ולוחמים. מ-1972 ועד 2008 היו לנו נציגים בכל משחקי האולימפיאדה. היום, אבא, במשחק המכריע של בנות מעגן מיכאל, שרצית כל כך לנסוע לראות, יענדו סרטים שחורים ויכבדו אותך בדקת דומיה וטקס, כמו שתמיד אתה עשית לכולם. קשרייך ופעילותך הענפה חצו גבולות ויבשות מאפריקה של שנות ה-60-70 בהפקה וארגון מפגני ענק, ועד הפלגות מסורתיות לקפריסין ויוון. למרות כל התקופה הקשה שהמשפחה עברה בשנים האחרונות מאז שאימא חלתה ונפטרה, או אז פקדה אותך מחלת לב וכליות, אך האופטימיות שסביבך תמיד גרמה לאנשים הרבה אמונה, כוח, השראה ועשייה. נטרלת את עצמך מפעילויות רבות שכל כך אהבת, אך אבא, אנחנו ראינו את זה אחרת, בעינינו היית גיבור של העולם, איך טיפלת באימא שלנו במסירות ובכזאת אהבה גדולה עד יומה האחרון. ומאז שהבריאות החלה לפגוע גם בך, רק אנחנו ידענו איזה כוחות נפשיים ותעצומות נפש צריך בשביל להמשיך הלאה קדימה ותמיד תמיד לראות את הכוס המלאה. הכרנו עוד צד בך ונוכחנו לדעת שאין כמוך בעולם כולו. אבא, היו לך עוד כל כך הרבה תכניות. כל כך אהבת את החיים. חג ה-70 לשדות ים ריגש אותך מאוד ועוד כל כך הרבה רצית לתת ולתרום לקהילה ולכולנו. נשאת בקשר עם מעגלים רבים של חברים מכל קצוות העשייה. נשאת בקשר עם החברים במפלגת העבודה, קשר שהבשיל לחברות ואמונה, אפילו שקצת נסדקה, המשכת להיות בקשר עם כל נציגינו במפלגת העבודה. אבא יקר שלנו, עשית מה שאנשים רבים ביחד לא עושים כל

החיים. קשרת את חייה בעיקר עם הים מגיל 13 כילד בנהריה, אז לראשונה התוודעת לשם "חנה סנש". בליל "חג המולד" 1945, "ליל ההורדה", היית מאותם נערים אותו לילה במים, כמו שהפליא אלתרמן לתאר אתכם בנאום תשובה לרב חובל איטלקי. בשנת 1955 נסגר המעגל אצלך והגעת לקיבוצה של חנה סנש ונושא זה כמו נושאים רבים הקשורים לגבורה והקרבה, הפך לנר לרגליך. באחד מדפי הסיום של ספרך "אל מול רוח איתן", כתבת תחת הכותרת "שלא ייגמר לעולם" שכולך תקווה שיקום בשדות ים מוזיאון שינציח את זכרה של חנה סנש. בחרת לסיים, כמה סמלי, בשיר של חנה סנש:

**"הזיכרונות, כפרחי נייר,
לא ייבלו לעולם, נשארים הם טריים.
לעיתים קרובות יסתכל בהם האדם
וישכח שאינם חיים."**

ככה בעצם תמיד אמרת לנו שאימא לא מתה, היא איתנו ועכשיו גם אתה איתנו לעולמי עד. עזבתם אותנו מוקדם מדי. אני לא יכולה לסיים מבלי להודות מקרב לב בשם כל משפחת נוימן, נווה ובובר, לביה"ח הלל יפה ובעיקר למחלקת הדיאליזה והלב, שהיו שם תמיד בשבילנו. למערכת הבריאות בשדות ים שבלעדיכם הכל היה נראה אחרת – הייתם שם תמיד בשביל אבא שלנו. וממך אבא אהוב, איש אשכולות, אמן, חכם כל כך, שלימדת אותנו כל כך הרבה ועל כל כך הרבה תחומים, קשה לנו להיפרד. נוח בשלום לצד אימא שלך ואימא שלנו, רעייתך. אתה תחסר לכולנו.